

Gerard Prohias: «Ara començo a veure que la vida va de debò»

Gerard Prohias, de Palamós, acaba de publicar «Blanc», la història de dos adolescents a l'Empordà dels anys vuitanta, un palamosí i una turista italiana, amb una mica de misteri i un molt de reflexions sobre l'art, la bellesa i la vida

Gerard Prohias: «Ara començo a veure que la vida va de debò»

blanc l'equivalent al silenci en la música.

Interpreto que vostè als estius es dedicava a lligar estrangeres. (Riallada) Em penso que era més aviat al revés.

Les turistes se' lligaven a vostè?

No, no, vull dir que no lligava gens. Seriosament, ja sap vostè com és la costa, les estrangeres ens obrien una mica les capacitats.

El llibre es diu «Blanc» perquè per vostè tot és blanc o negre, sense matisos?

De cap manera, tot és dubtós, sempre. Mai res és blanc o negre, sempre hi ha matisos, malament aniríem, si no. Vaig triar aquest títol perquè al llibre la pintura hi és molt present, i considero el

Què enyora de l'adolescència?

Potser la frescor que teníem. Quan jo m'he sentit lliure era caminant per Barcelona o per Madrid o per Palamós, sense un duro a la butxaca però amb tot el temps del món per endavant. La llibertat era això.

Com era l'Empordà dels vuitanta?

Era de carreteres estretes, raó per la qual hi havia molts accidents de trànsit. I encara que no ho semblés, era un món amb molta heroïna, encara que això estigués molt amagat. Era també el somni eròtic dels barcelonins.

Tornarà una època com els feliços vuitanta?

Crec que no. Tota aquella llibertat que teníem, de fer i dir el que volíes, de vestir com volíes, ha canviat molt. Veig la gent jove amb molts més prejudicis dels que teníem nosaltres.

Per què ens hem deixat arrabassar tanta llibertat?

Després dels vuitanta ens van dir que havíem de ser formals i guanyar diners. Vam deixar de dir el que pensàvem, crec que hem renunciat a la llibertat a canvi d'un paradís liberal que mai ha arribat.

Serveix de res, l'art?

Si més no, ens serveix de teràpia, de calmant. Ens calma les pors i les basardes. Però al final és un mateix qui ha de trobar la conclusió als problemes.

I la bellesa serveix d'alguna cosa?

Serveix per gaudir-la. Qui la té, probablement no sap que la té. Ja sé que dins l'avantguarda i l'art actual, la bellesa té mala fama, però hi ha tot un vessant formalista de bellesa al qual no hauríem de renunciar.

Quan va ser conscient que -tal com va escriure Gil de Biedma- la vida anava «en serio».

Ha, ha, començo a ser-ne conscient tot just ara.

Val més tard que mai.

Ho dic sincerament, ara començo a veure que la vida va de debò. Potser els joves dels vuitanta som adolescents que ens hem passat de frenada (riu).

Font del document:

https://www.diaridegirona.cat/ultima-dia/2021/05/04/ara-comenco-veure-que-vida/1103435.html?utm_source=rss